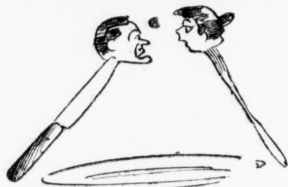

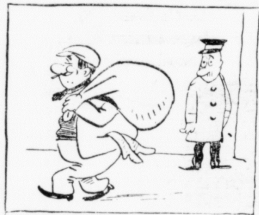
Sætt og hoyrt

afturvið røstum rava

Við ongum posa.

Tá ið Martin Holm var á veg umborð á Tjaldrið seinasta týsdag, mótti hann einum havnarmanni á Vaglinum, ið heinan vegin spurdi, hvar posin var, tí tað var óvanligt at fara á biddaraferð við ongum á rygginum. Havnarmaðurin bað hann renna oman í Vágshotn, tí har lá ein stórr, tættur posi — frálíkur til miljónirnar.

Fyri at posin skuldi siggja út av nøkrum fylltu teir hann við fólkafloks luft, humbukk og danasnobbi. — Meinlíkur ullatryggjarum sum fyrr í tíðini ferðadust um landið.

★

Jólagávan.

Og so var tað maðurin, ið skrivaði til hattakrambúðina í Havn. Hann skuldi »bestilla« jólagávu til konuna. Orðaljóðið var hetta:

— Send ein hat til min kone, som er sort og som staar godt paa hovedet.

MILLUM UNGFÓLK

Meðan Anna var í Havn.

Í gjárkvöldið hevði Anna klætt seg í kavabúna og fór út til Pól Petir at biðja hann koma at aka við sparkara. Pól Petur segði sum var, at hann var ikki vanur at sparka, men eftir sum tað var hon — kjera Anna — so

skuldi hann koma. Hann lat seg í kot og teir morreyðu votturnar og so fóru tey.

Tey startaðu uppi á Hálsi, hann setti heglini í og sparkaði av liv og sál. Altíð hevði navigatiónin verið vánalig, men í gjárkvöldið bar av. Tað vardi ikki leingi, til Pól Petur lá einsamallur uppi á Sanatoriuegnum við báðum heglunum peikandi upp ímóti mánanum. Anna fór einsamöll við fúkandi ferð omaneftir. Nú var eingin at stýra, hon rópti um hjálp, men har var einki at gera. Ferðin vaks. Sparkarin fór sum ein gløðandi dýna. So bar saman. Anna stökk upp frá og inn gjøgnum ein sýnisglugga. Tá ið hon kom aftur til sín sjálvs sat hon millum ústillingardukurnar í sýnisglugganum hjá Gunnari Stokholm.

Pól Petur smoygdi sær inn í plantasjuna at sláa kavan burtur av sær, men aftur har svikti navigatiónin, tí seinast vit frættu, gekk hann við sama lag og mól millum tróini, hann fann ikki út aftur. Anna sat í sýnisglugganum, Stokholm er burturstaddur og hevur lyklnar við sær.

Soleiðis endaði hin fyrsta navigatiónsroyndin uttanfyri skúlan. Hann setti kós av Hálsi og endaði í Stokholm við skútuni.

ÓBJÁLVAÐ Í DIMMU

Schultzar fyrsta bræv

Í seinastu Dimmu hevur ein dani, Otto Schultz, ið hevur verið búsitandi í Føroyum 1934—35, skrivað opið bræv og biðið føroyingar um fyrigjeving fyri alt tað, sum hann í hesum tíðarskeiðinum hevur skrivað í Føroya Sosial-Demokrati.

Eftir brævinum at døma hevur hesin maðurin einaferð verið ein hálygjörður sosialistur og m. a. barst fyri teirri sosialistisku hugsjónini, ið Karl Marx setti fram í hesum orðunum: Arbeðarar í øllum londum sameinið tykkum.

Nú sigur hesin heilavillingurin, at henda sosialistiska hugsjónin: »Arbeðarar í øllum londum sameinið tykkum, «skiller menneskene í klasser og gíver sig Udslag í Mistillid og Had og skaber Masse-mord — Krig.«

Tað at berjast fyri at allir arbeðarar í heiminum skulu fylkjast og í kraft av hesum bróðurskapinum javnað jarðarinnar góðar, so øll fáa nóg mikið til livsupphaldið eftir reglunum: »fá ov mikið og færri ov lítið«, kallar hann fyri »Had og Splittelse«, men biður fólk halda seg til hugsjónina: »Kærlighed, Renhed, Uselviskhed, Ærlighed.«

Men so skuldi maðurin ikki samstundis avnoka sosialismuna, tí vissuliga finst eingin læra og eingin leið, ið førir til hesi háfloygdu mál, uttan samfelagið er soleiðis skipað, at eitt virkligt grundarlag er fyri hesum, og til tess verður vallað gjørligt at vísa á eina leið, ið víkir minsta sindrið frá tí sosialistiska stavnhalðinum.

Ein fullkomin fylking av arbeðarafjöldini á einum bróðurskaparligum grundarlag, har henda fjöldin er frælsað undan øllum oki og trýsti og allur støttarmunur er burturruddaður, er leiðin til eina rikari tilveru fyri alla mannaættini og opnar leiðina fyri hugsjónunum í Schultzar fyrsta brævi.

Men Scultz sum so mangur ann-

Færingar i Danmark

Køge, december 1951.

Man kan vist hurtig blive enig om, at vi lever i en tid, hvor jordens befolkning mere og mere bliver spaltet i to grupper, der står i stærkt modsætningsforhold til hinanden. Vi har det såkaldte vestdemokrati med Atlanterhavspagt og en række andre organisationer med U. S. A. i spidsen. Her overfor står østeuropas folkedemokratier med kominform o. s. v. Spændingen mellem disse to parter bliver på ingen måde formindsket, nærmest forstærket fra uge til uge. Alle taler om nedrustning — alle opruster — alle taler om fredens bevarelse, mens de selv er medvirkende til at skabe farer for den 3. verdenskrig.

Den store glædesrus efter Tysklands og Japans kapitulation i 1945 er nu dunstet bort, kun tømmermændene er tilbage. Mistro, tvivl, usikkerhed og angst råder mellem menneskene.

Midt i dette store skakspil ligger også de nordiske lande. Om den nordiske enighed kan der også diskuteres. Drømmen om et samlet Norden er desværre kun en drøm, som aldrig kan føres ud i livet. Dog bør vi ikke af den grund sidde med hænderne i skødet, men gøre, hvad vi kan for at skabe et så godt samarbejde landene imellem som det nu engang er muligt.

Selv mellem Danmark og Færøerne har der været megen uenighed, også i de senere år. At færinger ønsker at have deres selvbestemmelsesret er kun ret og rimeligt, men vi må passe på, at denne stræben ikke slår bestående værdier i stykker. I en så splittet verden, som vi lever i, bør alle kræfter sættes ind på at skabe en atmosfære af forståelse, en respekt for andres naturlige krav.

I Danmark er kendskabet til Færøerne og færingerne livevis og arbejds-kår meget mangelfuld, og det er min anskuelse, at der på dette punkt bør startes en propaganda. Thi, først når man kender hinanden, kan man begynde at forstå hinanden. På den anden side

ar, ið letur hesi gullkornini falla av munnini ella penni, gloymir sjálvt grundarlagið, tí so leingi sum mannabygningurin er so fast snørdur í okursleinkjum, og niður og boygður av okursbyrðum, at hann ikki sleppur av fetinum og ikki fær rætt teir kropnu ryggeislarnar, er leiðin ikki fógur lyftir og fógur orð, men verk — og einans verk.

tror jeg også, at der på Færøerne er megen misforstået kritik af danskerne. De historiske misgreb må vi se bort fra, de er så grelle, at man væmmes ved at tænke på dem. Det er et moderne Danmark og et moderne Føroyar, det drejer sig om.

Som et led i disse bestræbelser er det min agt i den kommende tid at tage en række interviews med færinger i Danmark for at høre deres mening om det danske færøske spørgsmål. Vi vil give bladets læsere et indtryk af de respektive færingers tilværelse her i landet, om deres grunde til opholdet her. — Der er mit håb, at disse interviews vil omfatte såvel ros som kritik af forholdene såvel her som på Færøerne.

Denne række interviews i nærværende blad er dog kun at løse den halve opgave. Men jeg vil samtidig gøre en indsats for at få de danske søsterblad, så spørgsmålet samme interviews optaget i det kan blive behandlet også her i landet. — Det første interview vil følge med det første.

Ove Olsen.

Hvat drukkið

verður av øli

Tað er ikki smávegis av øli, ið drukkið verður árliga. Við hesum fer hópur av peningi av landinum, men samstundis fær landskassin væl inn í tolli.

Hesin peningurin átti ikki at farið av landinum, tí ølvirkir er nakað, ið vit lættliga kunnu hava í landinum, framleiða alt tað ølið, ið brúkt verður. Samstundis vildi hetta givið arbeiði til ikki so fáar hendur.

Innflutningstóluni fyri tey seinastu árinu eru hesi:

	1948	1949	1950
kl. I	263.000	367.000	243.000 fl.
kl. II	773.000	824.000	754.000 fl.
	976.000	1181.000	997.000 fl.

I 1950 vórðu 106.000 fl. og í 1951 140.000 fl. av øli bryggjaðar í Føroyum, mest sum alt á »Føroya bjør« í Klakksvík, ið nú arbeiðir við nýmótans tólum og hevur í hyggju at víðka um virkni, so framleiðslan kann fleir-faldast.

TANKKLINIK

Dr. Jakobsensgåta, 11 Tórshavn.

Viðtalutíð kl. 10—13 og 14—16

Leygardag 10—13

Málráður. 717.

Magnus Jensen, tannlækn.